

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 294/2018-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. septembra 2018 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátkou [REDACTED], [REDACTED], vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Michalovce sp. zn. 17 Cb 139/2005 z 9. júla 2014, rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3 Cob 187/2014 z 10. decembra 2015 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Obdo 41/2017 z 8. januára 2018 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 31. mája 2018 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti [REDACTED], [REDACTED] (ďalej aj

„sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 17 Cb 139/2005 z 9. júla 2014, rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Cob 187/2014 z 10. decembra 2015 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Obdo 41/2017 z 8. januára 2018, ktorými všeobecné súdy zamietli žalobu a nevyhoveli odvolaniu a dovolaniu sťažovateľky ako najväčšieho akcionára v konaní o určenie neplatnosti uznesení valného zhromaždenia sťažovateľky z 12. júna 2006 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutia okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu“).

2. Sťažovateľka vo svojej sťažnosti okrem iného uviedla:

«Konštatujeme, že vykonaným dokazovaním bolo preukázané najmä, že:

- spoločnosť [REDAKOVANÉ] umožnila hlasovanie s akciami spoločnosti [REDAKOVANÉ] a spoločnosti [REDAKOVANÉ], aj o uzneseniach valného zhromaždenia, na ktoré sa vzťahovali nariadené predbežné opatrenia.

- zaznamenané výsledky hlasovania o uzneseniach valného zhromaždenia boli nesprávne, keďže do výsledku hlasovania boli započítané aj neplatné hlasovacie lístky,

- počas valného zhromaždenia došlo k doplneniu programu valného zhromaždenia, pričom nebola dodržaná 30 lehota na oboznámenie sa s materiálmi a návrhmi uznesení, ktoré mali byť prerokované,

- počas valného zhromaždenia došlo k zmene programu valného zhromaždenia, ktorá mala významný vplyv na obsah uznesení a na výsledky hlasovania,

- zápisnica z valného zhromaždenia nezachycuje verne a úplne priebeh rokovania a výsledky hlasovania valného zhromaždenia.

Dňa 28. septembra 2004 nadobudlo právoplatnosť uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 8. apríla 2004 č.k.: 9CbsPo 5/03-113, o nariadení predbežného opatrenia, ktorým zakázal spoločnosti [REDAKOVANÉ], urobiť akékoľvek právne úkony s cieľom previesť na tretie osoby alebo inak nakladať s akciami v spoločnosti [REDAKOVANÉ] v počte 169 021, ktoré pôvodne vlastnila naša spoločnosť.

Dňa 16. mája 2005 nadobudlo vykonateľnosť uznesenie Krajského súdu v Bratislave zo dňa 25. apríla 2005 č.k.: 9Cbs 94/03-291, o nariadení predbežného opatrenia, ktorým pozastavil spoločnosti [REDAKOVANÉ] ako evidovanému vlastníkovi akcií v spoločnosti [REDAKOVANÉ] v počte 169 021 (ktoré pôvodne vlastnila naša spoločnosť), právo hlasovať na valnom zhromaždení, a to o zmene stanov, o odvolaní alebo zvolení členov predstavenstva, členov dozornej rady spoločnosti [REDAKOVANÉ], právo robiť akékoľvek úkony, ktoré majú za následok prevod alebo zaťaženie majetku, spoločnosti [REDAKOVANÉ].

Namietame, že spoločnosť [REDAKOVANÉ] hrubo porušila svoje zákonné povinnosti podľa ust. § 186 ods. 3) Obch. zák. tým, že pri hlasovaní prihliadala aj na akcie spoločnosti [REDAKOVANÉ], s ktorými bolo pozastavené právo hlasovať...

Namietame, že výsledky hlasovania o uzneseniach, do ktorého boli započítané aj hlasy za akcie, s ktorými hlasovala spoločnosť [REDAKOVANÉ] a spoločnosť [REDAKOVANÉ], je nesprávny, zavádzajúci, v rozpore so zákonom.

Namietame, že súdy sa riadne nevyporiadali s nezákonným postupom spoločnosti [REDAKOVANÉ] a spoločností [REDAKOVANÉ], ktorí na valnom zhromaždení konali v rozpore s právoplatnými predbežnými opatreniami, a z tohto dôvodu napadnuté uznesenia boli prijaté v hrubom rozpore so zákonom.

Namietame, že závery súdov sú v rozpore so všeobecnými princípmi súdneho rozhodovania, podľa ktorých aj pri posudzovaní neplatnosti uznesenia valného zhromaždenia, súd má ex offi brať na zreteľ absolútnu neplatnosť právnych úkonov, v danom prípade úkonov v rozpore s predbežnými opatreniami.

Namietame, že záver odvolacieho súdu, ktorý sa s našimi odvolacími námietkami k nesprávnemu právnomu posúdeniu okresného súdu v tejto otázke vôbec nevyporiadal, a iba konštatoval, že sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi rozsudku okresného súdu, považujeme za nesprávny v rozpore so zákonom a s naším právom na súdnu ochranu.

Záver súdov, vo vzťahu k zmene programu považujeme za zjednodušené, nesprávne.

Namietame, že súdy opomenuli prihliadať na osobitosť právneho významu „Programu valného zhromaždenia“, ktorý mu zákon pripisuje v širšom zmysle, a na závažné dôsledky namietaného nezákonného postupu žalovaného v tomto konkrétnom prípade.

V súvislosti s niektorými výhradami okresného a odvolacieho súdu k údajnému plynutiu trojmesačnej prekluzívnej lehoty, uvádzame, že z obsahu súdneho spisu je zrejmé, že sme si naše práva uplatnili riadne a včas.

Namietame, že rozhodnutie dovolacieho súdu je vzhľadom na vytýkané závažné porušenia zákona v konaní pred okresným a odvolacím súdom, formálne, arbitrárne, došlo k porušeniu nášho práva na súdnu ochranu.

Namietame, že okresný, odvolací a dovolací sa s uvedenými závažnými porušeniami našich práv riadne nevyporiadali, závery všeobecných súdov boli zjavne neodôvodnené, arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné.

Namietame, že súdy pri vydaní napadnutých rozhodnutí, vec nesprávne právne posúdili, postupovali a rozhodovali v rozpore s zisteným skutkovým stavom a v rozpore s platnou právnou úpravou § 153 ods. 1 O.s.p., § 215 ods. 1 C.s.p..

Konštatujeme, že napadnuté rozhodnutia všeobecných súdov sú rozpore aj so závermi Ústavného súdu Slovenskej republiky vyslovenými v náleze zo dňa 16. júna 2011 sp. zn.: IV. ÚS 434/2010-39.

V kontexte s našimi výhradami k nezákonnosti rozhodnutí vo veci samej zároveň namietame, že následné výroky trovách konania sú nesprávne, nezákonné.

Potvrdzujeme, že naďalej v celom rozsahu trváme na žalobnom návrhu vo veci samej, a na pokračovaní v súdnom konaní o určenie neplatnosti uznesení valného zhromaždenia.

Súdy nám neposkytli riadnu súdnu ochranu, nedodržali hmotno-právne a procesno-právne predpisy, konali v rozpore s našim právom na spravodlivé súdne konanie, z ústavného hľadiska považujeme závery všeobecných súdov za arbitrárne, neudržateľné...

Namietame, že v súdnom konaní boli porušené naše základné práva najmä na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru, právo na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 Ústavy:

- na spravodlivé súdne konanie - právo na spravodlivé, verejné v primeranej lehote zákonné prejednanie veci nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru v spojení s čl. 1 ods. 2. čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2, čl. 141 ods. 1, čl. 144 ods. 1, čl. 152 ods. 4. čl. 154c ods. 1 Ústavy,

- právo na súdnu ochranu - právo na nezávislý a nestranný súd, právo na verejné prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov v prítomnosti účastníka, podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru v spojení s čl. 1 ods. 2, čl. 2 ods. 2, čl. 7 ods. 5, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2, čl. 141 ods. 1, čl. 144 ods. 1, čl. 152 ods. 4, čl. 154c ods. 1 Ústavy.»

3. Sťažovateľka na základe uvedeného v petite sťažnosti navrhla, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo sťažovateľa na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1, Dohovoru..., právo na súdnu ochranu a inú právnu ochranu podľa čl. čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 Ústavy..., rozsudkom Okresného súdu Michalovce zo dňa 9. júla 2014 č. k.: 17Cb/139/2005-595, rozsudkom Krajského súdu v Košiciach zo dňa 10. decembra 2015 č. k.: 3Cob/187/2014-630, uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 8. januára 2018 sp. zn.: 3Obdo/41/2017, porušené bolo.

Rozsudok Okresného súdu Michalovce zo dňa 9. júla 2014 č. k.: 17Cb/139/2005-595, rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 10. decembra 2015 č. k.: 3Cob/187/2014-630, uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 8. januára 2018 sp. zn.: 3Obdo/41/2017, sa zrušujú a vec sa vracia Okresnému súdu Michalovce na ďalšie konanie.

Okresnému súdu Michalovce, Krajskému súdu v Košiciach a Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky sa prikazuje, aby obnovili stav pred porušením práv sťažovateľa.

Sťažovateľovi sa priznáva právo na náhradu trov a nákladov konania...“

Súčasne sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd rozhodol podľa § 52 ods. 2 zákona o ústavnom súde o dočasnom opatrení a odložil vykonateľnosť napadnutých rozhodnutí všeobecných súdov špecifikovaných v bodoch 1 a 3.

II.

4. Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak

o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

5. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch. Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných priet'ahov a v jeho prítomnosti...

6. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, resp. podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru spočíva v oprávnení každého domáhať sa ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ods. 1 ústavy).

7. Z doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu vyplýva, že ústavný súd, aplikujúc judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) vo vzťahu k čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj judikatúru vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy, skúma, či konanie ako celok bolo spravodlivé, a nie je v zásade oprávnený a povinný preskúmavať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecným súdmi bol náležité zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Do obsahu základného práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí právo účastníka konania dožadovať sa toho, aby všeobecné súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03). Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takéhoto výkladu a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských

právach a základných slobodách a do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00, I. ÚS 17/01, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

8. Pokiaľ ide o požiadavky na odôvodnenie rozhodnutia súdu v limitoch čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd sa už odvolal na judikatúru EŠLP, podľa ktorej čl. 6 ods. 1 dohovoru súd síce zaväzuje, aby odôvodnil svoje rozhodnutie, to však neznamená, že sa vyžaduje, aby na každý argument strany bola daná podrobná odpoveď. Otázku, či súd splnil svoju povinnosť odôvodniť rozhodnutie, ktorá vyplýva z čl. 6 ods. 1 dohovoru, podľa záverov EŠLP možno posúdiť len so zreteľom na okolnosti daného prípadu (rozhodnutie vo veci Ruiz Torija proti Španielsku z 9. 12. 1994, séria A, č. 288, Garcia Ruiz proti Španielsku z 21. 1. 1999). Znamená to, že odôvodnenie rozhodnutia nemusí dať odpoveď na každú poznámku, pripomienku alebo návrh, ak ide o takú otázku, ktorá nie je relevantná a nevyhnutná pre dané rozhodnutie. Tieto zásady týkajúce sa vzťahu ústavného súdu a všeobecných súdov pri ochrane ústavnosti, ktoré možno vyvodiť z doterajšej konštantnej judikatúry ústavného súdu, boli relevantné aj v danej veci.

9. Sťažovateľka svojou sťažnosťou namieta porušenie svojich základných práv (pozri body 1 a 3) rozhodnutiami okresného súdu, krajského súdu a najvyššieho súdu.

10. Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy

podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

K namietanému porušeniu označených práv napadnutým rozsudkom okresného súdu

11. Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne.

12. Princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, preto musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu (podobne II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04, IV. ÚS 380/04). Ústavný súd vo viacerých svojich rozhodnutiach uviedol, že zásadne nie je oprávnený prijať sťažnosť na ďalšie konanie, ak existuje všeobecný súd, ktorý v súlade so všeobecnou právomocou podľa čl. 142 ods. 1 ústavy má aj zákonom vymedzenú právomoc konať o ochrane konkrétneho základného práva alebo slobody. Prijatie takej sťažnosti vylučuje nedostatok právomoci ústavného súdu vyjadrenej v čl. 127 ods. 1 ústavy ako princíp subsidiarity (napr. II. ÚS 130/02).

13. Podstata a účel princípu subsidiarity vychádza z toho, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy vecí nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popretie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (porovnaj m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013).

14. Ústavný súd v súvislosti s námietkami sťažovateľky proti napadnutému rozhodnutiu okresného súdu poukazuje na svoje rozhodnutia, podľa ktorých všeobecné súdy sú primárne zodpovedné aj za dodržiavanie základných práv a slobôd, ktoré ústava alebo medzinárodná zmluva dotknutým fyzickým osobám zaručuje, preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (porovnaj I. ÚS 420/2016). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takú sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. I. ÚS 22/03, II. ÚS 349/08, II. ÚS 421/2013, III. ÚS 152/03, IV. ÚS 177/05). Za situácie, ak právny poriadok pripúšťa iné možnosti nápravy uplatnením riadnych a mimoriadnych opravných prostriedkov (teraz) podľa Civilného sporového poriadku, nemožno sa domáhať ochrany svojich práv v konaní pred ústavným súdom.

15. V danom prípade ochranu sťažovateľkiným právam vo vzťahu k zásahu do jej práv poskytoval krajský súd (v konaní o odvolaní, ktoré sťažovateľka aj využila), a preto odmietol ústavný súd jej sťažnosť v tejto časti pre nedostatok svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

K namietanému porušeniu označených práv napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu

16. Vychádzajúc z obsahu sťažnosti, ústavný súd najprv konštatuje, že táto sťažnosť napriek tomu, že sťažovateľka je zastúpená kvalifikovanou právnu zástupkyňou – advokátkou, nespĺňa náležitosti kvalifikovaného návrhu na začatie konania pred ústavným súdom ustanovené v § 20 ods. 1 a 4 zákona o ústavnom súde.

17. Podľa § 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania sa ústavnému súdu podáva písomne. Návrh musí obsahovať, akej veci sa týka, kto ho podáva, prípadne proti komu návrh smeruje, akého rozhodnutia sa navrhovateľ domáha,

odôvodnenie návrhu a navrhované dôkazy. Ústavný súd je v súlade s § 20 ods. 4 zákona o ústavnom súde viazaný petitom sťažnosti (návrhom na rozhodnutie) a môže rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, I. ÚS 598/2013). Ústavný súd zdôrazňuje, že viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania i ostatnými požadovanými zákonnými náležitosťami osobitne platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom. Z uvedeného vyplýva, že ústavný súd má v ústave a v zákone o ústavnom súde presne definované právomoci, uplatnenie ktorých je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 20 a § 50 zákona o ústavnom súde).

18. Sťažnosť vykazuje nedostatky medzi textom samotnej sťažnosti a navrhovaným petitom, ktorý je oddelený od ostatnej časti sťažnosti. Petit požadovaný sťažovateľkou, aj čo sa týka označených práv, nie je zhodný so všetkými základným právami a článkami ústavy uvedenými v odôvodnení sťažnosti (pozri záver bodu 2 a petit v bode 3). Ďalším dôvodom pre rozhodnutie ústavného súdu o odmietnutí sťažnosti pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí je nedostatok riadneho odôvodnenia sťažnosti vo vzťahu k základnému právu podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, ktorého porušenie sťažovateľka namieta vo vzťahu k napadnutým rozhodnutiam krajského súdu a najvyššieho súdu v návrhu na rozhodnutie (bod 3). Z petitu a odôvodnenia sťažnosti nevyplývajú žiadne konkrétne dôvody k údajnému porušeniu tohto základného práva, a tak odôvodnenie sťažnosti aj v tejto časti je právne neperfektné a neurčité. V neposlednom rade absentuje elementárne odôvodnenie sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu najvyššieho súdu.

19. K uvedenému (bod 18) ústavný súd dodáva, že už vo veci vedenej pod sp. zn. I. ÚS 126/2015 ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľky zastúpenej tou istou právnou zástupkyňou z dôvodu nesplnenia zákonom predpísaných náležitostí, pretože neobsahovala splnomocnenie na jej zastupovanie v konaní pred ústavným súdom, ako to predpokladá § 20 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a tiež k sťažnosti neboli pripojené listinné prílohy (dôkazy),

ako to vyplýva z § 50 ods. 2 zákona o ústavnom súde, a teda o niektorých náležitostiach sťažnosti už bola riadne poučená.

20. Vzhľadom na už uvedené ústavný súd sťažnosť sťažovateľky odmietol pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí už pri jej predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj vo vzťahu k napadnutým rozhodnutiam krajského súdu a najvyššieho súdu.

21. Okrem uvedeného ústavný súd nad rámec konštatuje, že celá sťažnosť sa nesie iba v duchu jednoduchého práva, t. j. klasického opravného konania pred všeobecnými súdmi, pričom sťažovateľka neponúka žiadnu ústavne významnú argumentáciu.

Ústavný súd v rámci predbežného prerokovania však aj napriek uvedeným skutočnostiam preskúmal napadnuté rozhodnutia krajského súdu na 11 stranách (aj so závermi okresného súdu na 18 stranách, keďže sa s nimi krajský súd v celom rozsahu stotožnil) a tiež najvyššieho súdu na 10 stranách a podľa jeho názoru krajský súd aj najvyšší súd dostatočne objasnili dôvody, z ktorých napadnuté rozhodnutia vychádzajú, a ich úvahy, ktorými sa pri jeho vydaní riadili, nie sú arbitrárne alebo zjavne neodôvodnené, pričom tieto úvahy sťažovateľka dobre pozná, keďže namietané rozhodnutia tvoria prílohu k sťažnosti, a z tohto dôvodu preto nie je potrebné z týchto záverov opäť citovať. Ústavný súd argumentáciu sťažovateľky v bode 2 sťažnosti jednotlivito a ani v súhrne nevyhodnotil ako spôsobilú spochybníť ústavnú udržateľnosť záverov krajského súdu a tiež najvyššieho súdu a nezistil, že by nimi aplikovaný postup pri hodnotení (ne)ústavnosti ich postupu mohol zakladať rozumný a aj spravodlivý dôvod na zásah ústavného súdu do napadnutých rozhodnutí v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy, ak navyše sťažnosť v tomto smere nie je ani riadne odôvodnená.

22. Obsahom základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (čo v plnom rozsahu platí aj vo vzťahu k právu zaručenému čl. 6 ods. 1 dohovoru) nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne, čo sa potvrdilo aj v tomto prípade.

23. Keďže ústavný súd ani nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutými rozhodnutiami krajského súdu a najvyššieho súdu a označenými právami sťažovateľky, ústavný súd sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde aj z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

24. Na dôvažok ústavný súd uvádza, že pokiaľ ide o označené uznesenie krajského súdu o trovách konania, negatívne dôsledky vyplývajúce z rozhodnutia o trovách konania nemožno z hľadiska kritérií spravodlivého procesu dávať na rovnakú úroveň a pripisovať im rovnakú relevanciu ako námietkam proti procesnému postupu vedúcemu k rozhodnutiu vo veci samej, resp. samotnému rozhodnutiu vo veci samej (m. m. IV. ÚS 225/2012, IV. ÚS 311/2012). Vo všeobecnosti platí, že rozhodnutie o náhrade trov konania nedosahuje spravidla samo osebe intenzitu predstavujúcu možnosť vyslovenia porušenia základných práv a slobôd bez ohľadu na to, akokoľvek sa môže účastníka konania citeľne dotknúť. Ústavný súd pri posudzovaní problematiky trov konania, t. j. problematiky vo vzťahu k predmetu konania pred všeobecnými súdmi akcesorickej, postupuje nanajvýš zdržanlivo a k zrušeniu napádaného výroku o trovách konania sa uchýľuje iba výnimočne, napr. keď zistí, že došlo k porušeniu práva na súdnu ochranu (spravodlivý proces) extrémnym spôsobom alebo že bolo zasiahnuté aj iné základné právo (m. m. II. ÚS 78/03, II. ÚS 31/04, IV. ÚS 45/06, I. ÚS 156/2010, IV. ÚS 40/2011).

25. Vychádzajúc z argumentácie sťažovateľky uvedenej v sťažnosti je potrebné konštatovať, že sťažnosť v tejto časti takisto nie je riadne odôvodnená (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), pretože sťažovateľka neuviedla žiadne relevantné skutočnosti, ktoré by mohli reálne zakladať možné porušenie jej základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie, a iba v závere uviedla, že „výroky o trovách konania sú nesprávne, nezákonné“.

26. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky (bod 3) stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. septembra 2018